

Мокриця

Леонід Чернов

1924 року, після смерти Ілліча, я зустрів Петра Голомозого на вулиці. Був він сумний, скоцюрблений, пригнічений страшенною втратою.

– Куди йдете, Голомозий?

– До редакції... – Туга й нудьга в голосі. – Несу вірша. Вчора зробив. На смерть Ілліча. Ох, яка ж неймовірна втрата!

"Як гостро, щиро відчують сучасність наші поети", – подумав я.

1925 року я здивався з ним в редакції.

– Що хорошого, Голомозий? Як ся маєте?

З його обличчя зникла посмішка.

– Дякую. Живемо потроху. Оце ж роковини смерті Ілліча, так я парочку віршів приніс. Треба ж відзначити сумну дату.

"Щасливий той народ, що має таких поетів", – промайнуло у мене в голові.

1926 року я знов зустрів його.

– Що нового написали, Голомозий?

– Та особливого нічого. Зробив оце три вірші на смерть Ілліча. "Три роки без Вождя". Треба ж! Як ви гадаєте, по сімдесят п'ять копійок за рядок дадуть? Що? Шістдесят? А оце ви бачили? Не було ще такого випадку, щоб Голомозий продавав свої вірші менше як за сімдесят п'ять копійок за рядок.

Мені щось кольнуло під серцем.

Позавчора оце я зіткнувся з ним на перехресті.

Обличчя йому світилось щастям і радістю.

– Чого ви так сяєте, Голомозий?

– А-а, це ви! Добрий день! Чого я сяю? А як же: роковини смерті Ілліча.

– Ну, і що з того?

– Як то що? Ото я й бігаю по редакціях, розносю вірші.

– Які вірші?

– Та ви що, з місяця впали, чи що? Вірші на смерть Леніна. Сім штук. Щороку я ж пишу парочку, тепер набралось їх вже сім штук.

– Ну?

– Та це ж капітал! Як тільки роковини, так я їх розпихую по редакціях. З маленькими змінами. Як на вашу думку: дадуть мені по карбованцю за рядок? Не треба. Дешевше не продам. Собі дорожче коштує.

Він сквапливо потиснув мою руку й побіг.

- Хто це? - запитав мене знайомий, що стояв поруч.
- Голомозий. Поет, - сумно зітхнув я.
- Псевдонім?
- Так.
- А справжнє прізвище?
- Мокриця, - сказав я. Справжнє його наймення - Мокриця.

(*"Червоний перець"*, № 2, 1928).